

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobkyně: X, narozená X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 11. 2019, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 23. 4. 2019 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, k níž dne 26. 4. 2019 poskytla údaje. Uvedla, že je příslušnicí Vietnamské socialistické republiky, patří k národnosti kinh, je bez náboženského vyznání, nikdy nebyla politicky aktivní. Je vdaná, s manželem, který žije v České republice, je v rozvodovém řízení. Poprvé do České republiky přicestovala v dubnu 2010. Vietnam poté navštívila v roce 2011 a 2012. V jiném státě Evropské unie nikdy nepobývala. V minulosti nežádala o udělení mezinárodní ochrany, nyní ale přišla o legální pobyt na území České republiky kvůli trestné činnosti svého manžela a i ona byla odsouzena. Do vlasti se odmítá vrátit z obavy, že by jí mohl být uložen trest smrti za její činnost drogového charakteru. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že je zdravá.
2. Doplňující pohovor o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden dne 26. 4. 2019. Žalobkyně upřesnila, že do České republiky přijela za svým manželem a pobývala zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. S manželem je v současné době v rozvodovém řízení, v České republice má přítele. Manžel žalobkyně se v České republice dopustil trestné činnosti drogového charakteru. Žalobkyně pozbyla povolení k pobytu v České republice, protože byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 10 let, který jí byl odvolacím soudem snížen na 4 roky. Z výkonu trestu byla propuštěna po 2 letech, konkrétně dne 25. 10. 2018. Poté pobývala v České republice na základě překlenovacích víz. V březnu 2019 jí byl udělen výjezdní příkaz. Znájí jí řekli, že má nárok požádat o mezinárodní ochranu. Žalobkyni je známo, že za trestní čin drogového charakteru, který v České republice spáchala, jsou lidé ve Vietnamu odsouzeni k trestu smrti. Pokud vietnamské orgány zjistí, čeho se v České republice dopustila, potrestají jí, jako by trestnou činnost spáchala ve Vietnamu. V případě návratu do vlasti se vrátí ke své rodině. Ve Vietnamu má matku, sestru, bratra a dítě z prvního manželství. Před prvním vycestováním do České republiky ani během návštěv Vietnamu v letech 2011 a 2012 žádné potíže s vietnamskými státními orgány neměla. Ve Vietnamu jsou ale zákešní lidé a nespravedlivé zákony. V případě návratu do vlasti se nemůže vrátit ke své rodině, protože má strach. Do vlasti by se vrátila, pokud by tam byl stejný režim a stejné zákony jako v České republice.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobkyni neudělil žádný druh mezinárodní ochrany. Vycházel přitom z výpovědi žalobkyně a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informací z cizineckého informačního systému (CIS), opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 23. 9. 2019, dále z informace OAMP, Bezpečnostní a politické situace v zemi ze dne 31. 5. 2019, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2018 ze dne 28. 1. 2019 a informace MZV ČR č. j. X ze dne 11. 9. 2019, k č. j. X legalizace svého pobytu na území České republiky, a to až v době, kdy jí reálně hrozilo vycestování. Žalobkyně byla v České republice odsouzena za trestnou činnost drogového charakteru k trestu odnětí svobody v trvání 4 let. Z výkonu trestu byla propuštěna v říjnu 2018, poté pobývala v České republice na základě překlenovacích víz a v březnu 2019 jí byl udělen výjezdní příkaz. Žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice podala v dubnu 2019. Lustrací v CIS žalovaný

zjistil, že žalobkyně v České republice pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, které pozbyla v prosinci 2018. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně na základě osobního rozhodnutí legálně opustila zemi svého původu za účelem soužití se svým manželem. Pobytové povolení v České republice pozbyla vlastním zaviněním, když na českém území páchala trestnou činnost. Žalovaný dále odkázal na judikaturu správních soudů, z níž vyplývá, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. To však nebyl případ žalobkyně, která na území České republiky pobývala od dubna roku 2010. Co se týče tvrzených obav z uložení trestu smrti po návratu žalobkyně do vlasti pro drogovou trestnou činnost spáchanou v České republice, žalovaný odkázal na informaci X ze dne 11. 9. 2019, dle které může občan Vietnamu být v zemi původu trestně stíhán i pro trestný čin, který spáchal v zahraničí. Trestní zákoník výslovně neupravuje situaci, kdy by pro takový trestný čin byl občan Vietnamu již ve třetí zemi odsouzen. Podle zastupitelského úřadu České republiky ve Vietnamu však místní justice takovou skutečnost ve své praxi vždy zohledňuje. Jedná se o dodržovanou nepsanou zvyklost. Nelze však vyloučit, že v případě zásadního nepoměru mezi možnou trestní sazbou ve Vietnamu a nižším trestem uloženým v zahraničí bude místní prokuratura požadovat dodatečný trest ve Vietnamu. Dle vyjádření ostatních zastupitelských úřadů členských států Evropské unie ale zatím nezaregistrovaly případ, kdy by místní soudy vynesly nový rozsudek v totožném trestním případě, za který již byl pachatel odsouzen v jiné zemi. Žalovaný také ověřoval postavení osob, které se do Vietnamu vracely po vykonání trestu odnětí svobody v zahraničí a přístup k nim ze strany vietnamských státních orgánů. Ze zkušeností dalších členských států Evropské unie zjistil, že vietnamské úřady nemají v naprosté většině případů jakýkoliv zájem se těmito osobami dále zabývat. Vykonaný trest v zahraničí se do místní podoby výpisu z rejstříku trestů nezapisuje a na dotyčného je tedy pohlíženo jako na osobu bezúhonnou. Žalovaný odkazoval na zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2018 ze dne 28. 1. 2019. Zdůraznil, že IOM poskytuje pomoc pro účely reintegrace migrantů. Program dobrovolných návratů je celosvětový program IOM, který je realizován také v České republice, a nabízí migrantům, kteří porušili pobytový režim, možnost důstojného a bezplatného návratu domů za asistence IOM. Ze zprávy IOM dále vyplývá, že tato organizace a její partneři poskytují navrátilcům do Vietnamu společensko-ekonomickou podporu pro posílení jejich soběstačnosti a přínosnosti pro jejich komunitu. Žalobkyně má ve Vietnamu navíc rodinné příslušníky, konkrétně matku, sestru, bratra a dítě z prvního manželství. V průběhu správního řízení si žalobkyně protiřečila, neboť nejprve uvedla, že v případě návratu do vlasti se vrátí k rodině, následně pak tvrdila, že k rodině se vrátit nemůže, protože má strach. Přes protichůdnost tvrzení žalobkyně lze dovodit, že se žalobkyně má kam vrátit, neboť má ve Vietnamu rodinné zázemí. Žalovaný zkoumal také, zda žalobkyni nelze udělit azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona č. 326/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Uvedl, že se zabýval rodinou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Zdůraznil, že žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou, zdravou a práce schopnou osobou. Z obsahu správního spisu žalobkyně nelze dovodit, že by její situace byla jakkoliv výjimečná či zvláštního zřetele hodná. Žalovaný současně upozornil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, a žalobkyně se v průběhu řízení jeho udělení ani výslovně nedomáhala.

4. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně včasnou žalobou. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí není v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, náležitě odůvodněno, v tom spatřovala jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Dle žalobkyně, ani výroková část napadeného rozhodnutí nedostala požadavkům na přesnost a určitost. Žalovaný také nezohlednil shromážděné podklady a nevztáhl je k aktuální situaci žalobkyně. Žalobkyně žije na území České republiky dlouho a návratem do Vietnamu, který je autoritářskou zemí, kde vládne jedna strana a kde se nelze vyjadřovat svobodně, bude zasaženo do základních práv a svobod žalobkyně. Žalobkyně se zejména obává, že po návrtu do Vietnamu bude znovu souzena za drogovou trestnou činnost, za niž si již odpykala trest v České republice. Ve Vietnamu je za tento typ trestné činnosti udělován trest smrti a právě hrozba trestu smrti je důvodem, proč měla být žalobkyni udělena doplňková ochrana. Dle žalobkyně je třeba také zohlednit důvody zvláštního zřetele, pro které by bylo na místě udělit jí azyl dle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně poukazovala zejména na situaci osob zdržujících se mimo území Vietnamu, jejichž přesídlení zpět do vlasti je složité. Vláda Vietnamu podporuje migraci a občané Vietnamu po návratu z ciziny prakticky nemají možnost se ve Vietnamu usadit, protože nezískají zaměstnání a s ohledem na chybějící sociální systém nemají možnost překlenout dobu po návratu do vlasti. Vycestování do země původu je pro žalobkyni také velkým zásahem do soukromého života, neboť v České republice žije již velmi dlouho. Žalobkyně namítala, že žalovaný při posuzování její žádosti nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, když některé důkazy zcela ignoroval. Navrhovala, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, informace o zemi původu a na napadené rozhodnutí. Zdůraznil, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) ani b) zákona o azylu, neboť v zemi původu nevyvíjela žádnou činnost směřující k uplatňování práv a svobod a netvrdila a ani žalovaný nezjistil, že by v zemi původu byla ohrožena z důvodu rasy, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem zabýval také okolnostmi, zda žalobkyně splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, žalobkyně však v průběhu správního řízení žádné mimořádné důvody neuváděla a žalovaný takové okolnosti nezjistil. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že žalobkyně je do české společnosti integrována, neboť z popisu z evidence rejstříku trestu fyzických osob vyplývá, že byla v roce 2017 pravomocně odsouzena za trestný čin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, jako členka organizované skupiny k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 let do věznice s ostrahou. Žalobkyně navíc ani po téměř 10 letech pobytu na území České republiky neovládá český jazyk. Žalobkyně je dospělou, práce schopnou osobou, bez zdravotních obtíží, a proto si může svůj budoucí život vytvořit v zemi původu, kde žijí její rodinní příslušníci. Žalovaný dále konstatoval, že sociální práva nepatří mezi základní lidská práva ve smyslu článku 9 odst. 1 písm. a) původní či nové kvalifikační směrnice. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i otázkou, zda žalobkyni hrozí v zemi původu mučení, nelidské či ponižující zacházení či trest dle § 14a zákona o azylu, včetně trestu smrti, ale na základě shromážděných informací o zemi původu byly v tomto směru obavy žalobkyni vyvráceny a shledány jako neopodstatněné. Žalovaný připustil, že ve Vietnamu ještě není v oblasti dodržování lidských práv a základních svobod vše na požadované úrovni, ale každou žádost o udělení mezinárodní ochrany je třeba posuzovat individuálně, což se stalo i v tomto

případě, kdy žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany podala účelově, aby si zde legalizovala pobytu. Žalovaný proto navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

6. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Výrok napadeného rozhodnutí je jasný a určitý, ani žalobkyně ostatně blíže nekonkretizovala, v čem má nepřesnost či nejasnost výroku spočívat.
8. Pokud žalobkyně poukazovala na nedostatečně zjištěný skutkový stav, odkazuje krajský soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikován pod č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, publikován pod č. 181/2004 Sb. NSS. Podle krajského soudu byl skutkový stav věci zjištěn v intenzitě nevyvolávající důvodné pochybnosti. Žalovaný se dostatečně zabýval důvody, pro které žalobkyně požadovala udělit mezinárodní ochranu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je to právě žalobkyně, kdo v azylovém řízení určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu rozhodujícího o žádosti o udělení mezinárodní ochrany tím, že pravdivě vylicí všechny důvody, které ji vedly k opuštění země původu, a jen na žalobkyni je, jaké důvody v žádosti a následném pohovoru uvede. Jen důvody žalobkyní uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, žalobkyní nesdělené, zvláště když správní orgán dal žalobkyni dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu její žádosti o udělení azylu, což z podrobného protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany jasně vyplývá.
9. Žalovaný dle krajského soudu v napadeném rozhodnutí také dostatečně odůvodnil nesplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. V průběhu řízení nevyplýnuly žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že žalobkyně je ve své vlasti pronásledována za uplatnění politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Sama žalobkyně nic takového v průběhu správního řízení také netvrdila a netvrdí to ani v žalobě. Pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv v zemi původu není důvodem pro udělení azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003 - 40).
10. Žalobkyně v žádosti o mezinárodní ochranu i v žalobě zdůrazňovala zejména obavu, že jí po návratu do Vietnamu může být uložen trest smrti za trestnou činnost, kterou spáchala a pro kterou byla odsouzena v České republice. Žalovaný oproti tomu, vycházejí z podkladů,

se kterými se žalobkyně seznámila a nezpochybňuje je, dospěl k závěru, že žalobkyně není v situaci, kdy by ji ze strany vietnamských státních orgánů hrozilo nebezpečí, a krajský soud s tímto závěrem souhlasí. Nejvyšší správní soud přitom již v minulosti obavy občanů Vietnamské socialistické republiky z druhého trestního stíhání po návratu do vlasti vyhodnotil jako liché (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013 - 27, či ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 Azs 139/2016 - 28).

11. V usnesení ze dne ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013 - 27, Nejvyšší správní soud posuzoval případ stěžovatele z Vietnamské socialistické republiky, který byl v České republice odsouzen k jedenáctiletému trestu odnětí svobody a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů. V tomto usnesení konstatoval, že *„obavy vyjádřené žadatelem o mezinárodní ochranu často není možno objektivně jednoznačně prokázat či vyvrátit, ale pokud mají být uznány za relevantní, musí být podpořeny tvrzením či odkazy prokazujícími alespoň určitou míru pravděpodobnosti výskytu situace, které se žadatel obává. (...) Pokud v průběhu správního ani soudního řízení stěžovatel neuvedl kromě svých obav okolnosti svědčící o možnosti jeho opětovného potrestání, neodkázal například na existenci případu, kdy by byl ve Vietnamu odsouzen pachatel trestného činu spáchaného a odsouzeného v zahraničí, kde již vykonal i uložený trest, nelze tuto obavu považovat za existující či pravděpodobnou hrozbu újmy relevantní ve smyslu zákona o azylu.“*
12. V nyní posuzovaném případě žalobkyně také netvrdila žádné konkrétní skutečnosti, které by měly svědčit o tom, že by mohla být ve Vietnamu opětovně potrestána za činy, u nichž již vykonal trest uložený v České republice, a výše citované závěry lze vztáhnout i na posuzovaný případ. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal přezkoumatelným způsobem v souladu s judikaturou, přičemž jeho závěry odpovídají i zjištěným skutkovým okolnostem.
13. K námitce směřující proti neudělení humanitárního azylu, poukazuje zdejší soud na ustálenou judikaturu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu v mezích, jaké jsou u přezkumu správního uvážení nutné, aby nenahrazoval uvážení správního orgánu uvážením svým (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).
14. Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem o udělení mezinárodní ochrany je třeba zvažovat v rámci důvodů pro udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní*

orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

15. Dle krajského soud žalovaný své důvody pro neudělení humanitárního azylu žalobkyni jasně vysvětlil na str. 8 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně neuvedla v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu. Skutečnost, že žalobkyně na území české republiky žije dlouhou dobu (10 let) takovým důvodem není. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně poukázal i na zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2018 ze dne 28. 1. 2019 zabývající se situací vietnamských občanů po návratu z ciziny zpět do vlasti.
16. Soud uzavírá s tím, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců.
17. Je třeba poukázat rovněž na to, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy jí byl udělen výjezdní příkaz poté, co pozbyla povolení k pobytu na území České republiky. Lze proto předpokládat, že o udělení mezinárodní ochrany požádala, aby si legalizovala svůj pobyt na území České republiky a vyhnula se tak správnímu vyhoštění. V jejím jednání tak lze spatřovat účelovost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004 - 83).
18. Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 29. dubna 2020

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně